

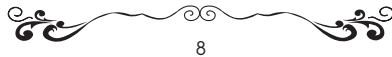

บทนำ

ห้องฟ้าสีดำนีเห็นเหนือทะเลทรายธาตวาทกรที่ตั้งอยู่ระหว่างแคว้นเนตราและแคว้นโพซฌงค์เต็มไปด้วยดวงดาวพร่างพราย ณ ที่กลางทะเลทรายกว้างใหญ่ไกลล์แหล่งน้ำอันเป็นจุดหยุดพักของนักเดินทางกระโจมที่พักหลายหลังถูกตั้งเรียงราย ธารสีน้ำเงินเข้มที่มีตราสัญลักษณ์ประจำพระองค์ของเจ้าฟ้าหญิงแห่งเนตราโบกสะบัดต้องแรงลม

แม้ขบวนเสด็จของเจ้าฟ้าหญิงจะประกอบไปด้วยผู้คนมากมาย ไม่ว่าจะเป็นทหารองครักษ์ หรือนางพระกำนัลผู้คอยดูแลรับใช้เจ้าเหนือหัว หากในตอนนี้นักกลับไม่มีเสียงวุ่นวายใดๆ เพราะคนส่วนใหญ่กำลังหลับใหลอยู่ในนิทรากาล มีเพียงทหารเวรจำนวนหนึ่งเท่านั้นที่คอยลาดตระเวนตรวจตราความปลอดภัยตามหน้าที่ บรรยากาศรอบกายเงียบสงบ ไม่มีสิ่งผิดปกติใดๆ ให้ขบวนเดินทางต้องหวาดกลัว เหล่าทหารที่คอยเฝ้าเวรยามจึงไม่คิดระแวงระวังอะไร ทั้งยังไม่อาจจะล่วงรู้เลยว่า

...พายุ...มักจะมาหลังฟ้าสงบเสมอ...

"คุ้มกันฟ้าหญิง คุ้มกันฟ้าหญิง"

เสียงอึกทึกครึกโครมทางด้านนอกกระโจมที่ประทับของเจ้าฟ้าหญิง
แห่งเนตราท่าเอาคนที่กำลังบรรทมหลับอยู่สะดุ้งตื่นอย่างตกพระทัย

"ฟ้าหญิง"

เสียงแผ่วเบาของนิกา นางพระกำนัลคนสนิทดังขึ้น นัยน์เนตร
กลมโตตวัดมองหน้าคนเรียกที่นั่งตัวสั่นอยู่ข้างแท่นพระบรรทม

"มีอะไรหรือนิกา"

พระองค์รับสั่งถาม หากนางพระกำนัลก็ไม่อาจจะหาเหตุผลมา
ทูลตอบได้ ด้วยตลอดเวลานางอยู่แต่ในกระโจมที่ประทับ มาสะดุ้งตื่น
เพราะเสียงดังโวยวายก่อนหน้าฟ้าหญิงแห่งเนตราได้เพียงครู่เดียวเท่านั้น

"หม่อมฉันไม่ทราบพะคะ"

"เจ้าออกไปดูสิว่ามีอะไร"

แม้จะได้ยินพระกระแสรับสั่งเช่นนั้น หากนิกาก็ยังลังเลไม่ยอม
ทำตาม ด้วยไม่ไว้ใจจะปล่อยให้นายเหนือหัวต้องประทับอยู่เพียงลำพัง
พระองค์เดียว

"ไปสินิกา ออกไปดูแล้วมาเล่าให้เราฟังว่าเกิดอะไรขึ้น อย่ามัว
ชักช้า"

ฟ้าหญิงรับสั่งเร่ง คนที่ลังเลจึงตัดสินใจได้ว่าไม่ควรจะฝืนคือ
ไม่ทำตามถ้อยคำรัส ด้วยนางรับใช้พระองค์มานาน และรู้ว่าถ้าลอง
ฟ้าหญิงแห่งเนตราต้องพระประสงค์สิ่งใดก็ต้องทรงทำทุกวิถีทางให้
ได้มา

"หม่อมฉันจะรีบไปรีบกลับพะคะ พระองค์ประทับอยู่ที่นี้พะคะ
อย่าออกไปไหน"

นिकासั่งความเป็นประโยชน์สุดท้าย ก่อนจะเดินออกไปจากกระโจม
และเพียงแค่อลับร่างของนางพระกำนัลคนสนิท ฟ้าหญิงพระองค์เดียว
แห่งเนตราที่ประทับยืนขึ้นอย่างรวดเร็ว พลังเปลี่ยนผลองพระองค์

ที่ตรงมกรุกกลายเป็นฉลองพระองค์สีเข้มและรัดกุมในทันที

...เราต้องหนี หนีก่อนที่จะตกเป็นราชินีของโพซฌมด์

พระองค์ดำริด้วยพระทัยที่ร้อนรน ด้วยทรงทราบว่าทรงมีเวลาไม่มาก นางพระกำนัลหรือทหารองครักษ์อาจจะกลับเข้ามาที่นี่ในอีกไม่นานนัก และถ้าเป็นอย่างนั้นหนทางหนีรอดของพระองค์ก็จะมลายหายไป ซึ่งพระองค์จะทรงปล่อยให้มันเป็นเช่นนั้นไม่ได้

ไม่มีทาง!!

หากพระองค์บอบบางยังไม่ทันเสด็จพ้นออกจากที่ประทับ ผู้บุกรุกในชุดดำสนิทไม่เว้นแม้แต่ผ้าคลุมหน้าและผ้าโพกผม ซึ่งคงเป็นต้นเหตุของเสียงร่ำไห้ข้างนอกก็ก้าวเข้ามาขวาง เรือนร่างสูงใหญ่ที่ยืนตระหง่านอยู่ตรงเบื้องพระพักตร์บ่งบอกให้พระองค์ทรงทราบว่าผู้บุกรุกเป็นชายหนุ่ม แม้จะไม่อาจเห็นใบหน้าของเขาได้ หากแสงสลัวรางจากคบไฟตรงมุมกระจกก็ทำให้พระองค์ทรงเห็นดวงตาสีสนิมเหล็กที่เป็นประกายกล้าได้อย่างชัดเจน

"ฟ้าหญิงแห่งเนตราสินะ"

เจ้าของดวงตาสนิมเหล็กกล่าวขึ้นเมื่อเห็นพระเกศาที่ยังปล่อยยาว

"เจ้าเป็นใคร"

ชายหนุ่มผู้บุกรุกไม่ตอบ หากแต่ยกมือส่งสัญญาณให้ผู้ติดตามหลายคนในชุดดำสนิทเหมือนกับเขาตรงเข้ามาคั่นข้าวของในกระโจมที่ประทับ ทึบใบไม้ใหญ่ที่วางอยู่ข้างแท่นพระบรมมถถูกเปิดออก เครื่องประดับล้ำค่ามากมายที่วางแคว้นเนตราตระเตรียมมาสำหรับงานอภิเษกสมรสถูกหยิบใส่ถุงผ้าสีดำที่คนพวกนั้นถือมา

ฟ้าหญิงแห่งเนตราทอดพระเนตรเหตุการณ์ทั้งหมดเงียบๆ โดยไม่มีถ้อยคำรัลใดๆ ชายผู้เป็นเจ้าของดวงตาสนิมเหล็กจับตามองพระองค์หนึ่งอย่างไม่ยอมให้คลาดสายตา เพียงไม่กี่อึดใจ 'งาน' ของผู้บุกรุกทั้งหมดก็เสร็จสิ้นลง และพวกเขา ก็หายตัวออกไปจากที่ประทับ

อย่างรวดเร็วและเงียบกริบเหมือนตอนขามา เหลือเพียงเขาคนเดียว
ที่ยังคงยืนปักหลักนิ่งอยู่เคียงข้างพระองค์

"ขอบคุณ สำหรับของมีค่าทั้งหมดที่ท่านมอบให้เรา"

เขาพูดขึ้นพร้อมด้วยดวงตาที่ดูราวกับจะเต็มไปด้วยรอยยิ้มเยาะ
อีกทั้งยังก้มหัวให้นิดๆ ดูจะขอบคุณและล้อเลียน แล้วผู้มาเยือนยาม
วิกาลท่ามกลางความวุ่นวายก็หันหลังจะจากไปหากไม่มีสุรเสียงหวาน
ใสตรัสเรียกไว้ก่อน

"เดี๋ยวก่อน"

ชายหนุ่มร่างสูงชะงักกึ่งก่อนจะหันกลับมามองสบดวงเนตรกลม
โตคู่่นั้น ฟ้าหญิงแห่งเนตราทรงถอดฉลองพระศอมรดกเสี้ยนงามประทาน
ให้ หากเขากลับไม่ยอมเอื้อมือไปรับมา

"ข้าได้ของเพียงพอแล้วสำหรับการปล้นครั้งนี้"

"ค่าจ้าง...สร้อยเส้นนี้เป็นค่าจ้างต่างหาก จ้างให้ท่านพาเราไป
ด้วย"

ฟ้าหญิงผู้สูงศักดิ์ประสานสายตาอันคมกล้าคู่หนึ่ง ช้านานก่อน
ที่ดวงตาสีสนิมเหล็กจะปรากฏรอยยิ้ม และมือใหญ่แข็งแรงก็เอื้อม
มารับฉลองพระศอเส้นนั้นไปถือไว้

"งานชิ้นนี้ข้ารับทำ"

บทที่ ๑

แสงไฟที่เผาผลาญกระโຈມหลายหลังมอดดับลง หากความวุ่นวาย
ยังคงไม่จางลงไปด้วย เมื่อกระโຈມที่ประทับของฟ้าหญิงแห่งเนตราว่าง
เปล่าปราศจากคนที่เคยประทับอยู่ในนั้น ทหารที่มาถึงเป็นกลุ่มแรก
ทันเห็นชายในชุดดำคลุมตัวพระองค์ไป

"ธรรคา ส่งข่าวถึงโพซฌงค์เลื่อนงานอภิเษก"

องครักษ์อินทตลิ่งงานกับเพื่อนองครักษ์อย่างรวดเร็วด้วยสีหน้า
ยุ่งยากใจ

"เหตุผลละอินท"

เป็นคำถามที่ทำให้อินทตั้งอึ้งไป ภาพกระดาดแผ่นน้อยที่พบใน
กระโຈມที่ประทับของฟ้าหญิงมณตรีปรากฏชัดขึ้นมาในห้วงความคิด

'ไม่ต้องตาม เราไม่เป็นอะไร แค่ไม่ออกไปโพซฌงค์ก็เท่านั้น'

เพื่อความในจดหมายมีเท่านั้น เขาจำลองพระหัตถ์ของเจ้าฟ้าหญิง
ได้เป็นอย่างดี จึงมั่นใจได้ว่าการหายตัวไปในครั้งนี้ของฟ้าหญิงมณตรีนี้
เป็นการกระทำที่เจ้าตัว 'ตั้งใจ'

แต่...จะให้เขาบอกทุกคนออกไปได้อย่างไร ว่าผู้ที่ดำรงยศเป็นถึง

ฟ้าหญิงแห่งเนตราจะทรงทำเช่นนี้ ด้วยความคิดนั้นอินทัตจึงเก็บงำ กระจดาขื่นนั้นเอาไว้กับตัว และสั่งนิศา นางพระกำนัลคนสนิทให้ปิด เรื่องนี้เอาไว้เป็นความลับ เพราะไม่อยากจะให้ฟ้าหญิงมณตรีนี้เสื่อมเสีย พระเกียรติและพระยศ

...ต้องหาเหตุผลอื่น

"ฟ้าหญิงประจวบหน้าก ต้องเสด็จกลับเนตราด่วน เพราะพวกเรา อยู่ใกล้กับเนตรามากกว่าโพซฅงค์"

ธรรคพัยกหน้ารับคำ ก่อนจะผลไปทำตามคำสั่งของเขาพร้อม ด้วยทหารติดตามอีกสองคน อินทัตถอนหายใจออกมาเบาๆ ก่อนจะ หันมาจัดการกับเรื่องต่อไป

"วิมุต นำทหารและนางกำนัลพวกนี้กลับเนตรา แจ้งข่าวถึงองค์ กษัตริย์"

...ข่าวที่ว่าฟ้าหญิงมณตรีนี้ทรงถูกจอมโจรอคริราจับไป ไม่ใช่ ว่าพระองค์ทรงหนีไปเอง

"แล้วท่านเล่า องค์กรกษัตริย์อินทัต ไม่กลับพร้อมกับพวกเราหรือ"

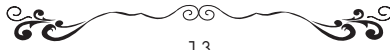
"ไม่ ข้าจะตามเสด็จฟ้าหญิงกลับคืนมาให้ได้"

เขาบอกอย่างหนักแน่น ก่อนจะหันไปหาทหารองค์กรกษัตริย์ในฟ้าหญิง แห่งเนตราอีกคนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ

"ลัทธ เจ้าไปกับข้า พวกเราจะออกเดินทางทันที"

นายทหารผู้ได้รับคำสั่งรับคำเบาๆ แล้วเดินจากไปตระเตรียม ข้าวของ องค์กรกษัตริย์หนุ่มทอดสายตาไปยังผืนทรายกว้างไกล พื้นฟ้าสีดำสนิทในยามนี้ไร้แม้แสงดาวเพราะเมฆก้อนใหญ่กำลังเคลื่อนเข้าปกคลุม ฟ้ากว้างเอาไว้จนมืดมิด

...ฟ้าหญิงมณตรีนี้ ไม่ว่าจะอย่างไรระหม่อมก็จะตามพระองค์ให้ เจอ!!

ท่ามกลางทะเลทรายที่กว้างไกล กลุ่มคนชุดดำควมม้าอย่างรีบเร่ง ฝ่าสายลมที่หนาวเย็นในยามค่ำคืนตรงไปยังจุดหมายเบื้องหน้าโดยไม่มีบทสนทนาใดๆ ระหว่างกัน ดวงตาสีสนิมเหล็กของชายร่างสูงบนหลังม้าที่ควมอยู่รั้งท้ายเผ่าคอยเหลือบมองวรกายบอบบางของผู้ร่วมทางคนใหม่บ่อยครั้ง เกตาสีดำสนิทดุจท้องฟ้ายามราตรีปลิวสยาย พักตร์ตรงงามขาวซีดด้วยความเย็นของสายลมที่พัดมาปะทะ ลังเลเพียงนิดเดียวเขาก็ชักม้าเข้าไปใกล้แล้วโยนผ้าผืนยาวลงให้

"อากาศเย็น พวกเราจะต้องเดินทางอีกไกล แล้วก็อีกนานกว่าจะหยุดพัก"

เสียงทุ้มต่ำกล่าวเบาๆ พลังชะลอฝีเท้าม้า ฟ้าหญิงทรงรับผ้าผืนนั้นมาแต่โดยดี และทรงใช้มันคลุมพระเคียรและพระพักตร์อย่างรวดเร็ว ชายหนุ่มมองอย่างพอใจ แล้วจึงเร่งฝีเท้าม้าทิ้งห่างพระองค์ออกไปโดยไม่มีคำพูดใดๆ อีก ริมขอบฟ้าทางด้านตะวันออกเริ่มปรากฏแสงสีทอง อาทิตย์...กำลังจะพ้นขอบฟ้า

อาทิตย์เคลื่อนตัวขึ้นประดับอยู่ตรงกึ่งกลางฟ้าแล้วในตอนที่คุณทั้งหมดตัดสินใจหยุดพักที่แหล่งน้ำขนาดเล็กกลางทะเลทราย ลีตว์พาหนะถูกปล่อยให้ไปหาอาหารและน้ำ ในขณะที่ชายหนุ่มชุดดำทั้งหมดต่างแยกย้ายกันออกไป เหลือเพียงเจ้าของดวงตาสีสนิมเหล็กเท่านั้นที่ยังคงกอดอกยืนปักหลักนั่งอยู่ตรงเบื้องพระพักตร์ของเจ้าของวรกายบอบบาง

"ท่านคือจอมโจรแห่งทะเลทราย...อคิราภ์ ใช่หรือไม่"

ฟ้าหญิงแห่งแคว้นเนตราับสั่งถามขึ้นมาเมื่อชายตรงหน้าไม่ยอมพูดอะไร นอกจากเอาแต่จ้องพระองค์อยู่อย่างนั้น คนถูกถามก้มศีรษะลงนิดหนึ่งเป็นการรับคำ และเมื่อเขาเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง พระองค์ก็ทรงเห็นรอยยิ้มบางๆ ประดับอยู่ในดวงตาคมคุ่นนั้น

"ชื่อเสียงข้าโด่งดังถึงแคว้นเนตราเซียวหรือ"

"อาจจะไม่ใช่เพียงแคว้นเนตราเท่านั้นก็เป็นได้ จอมโจรผู้เป็นดังอาทิตยแห่งทะเลทราย ทุกครั้งที่ลงมือปล้นไม่เคยพลาด ไม่เคยทำร้ายผู้ใด...หากไม่จำเป็น"

พระองค์รับสั่งด้วยรอยยิ้มสรวลอย่างพระอารมณ์ดีพลางปลดผ้าคลุมสีดำส่งคืนเขา หากอศิราภย์ยังไม่ยอมเอื้อมมือมารับมันไปดวงตาคมกริบยังคงจับจ้องอยู่แค่ดวงพักตร์ของพระองค์นี่

"ท่านเก็บเอาไว้ก่อน เรายังต้องเดินทางอีกหนึ่งคืนเต็มๆ ก่อนจะถึงที่หมาย"

พระชนงเรียวลึกสูงอย่างแปลกพระทัย หากรอยยิ้มสรวลยังไม่คลายลงไปจากดวงพักตร์งาม

"ใครบอกท่านกันว่าเราจะไปกับท่านด้วย"

เขาไม่พูดอะไร แต่ดวงตาสีสนิมเหล็กกำลังถามพระองค์อยู่ และนั่นก็ทำให้ฟ้าหญิงแห่งเนตราเซ็ดพักตร์ขึ้นอย่างหยิ่งทะนง

"เรากับท่านจะแยกกันที่ตรงนี้ ท่านไปในทางของท่าน ส่วนเราก็ไปในทางของเรา"

"ใครจะให้ท่านเดินทางโดยลำพังเล่าฟ้าหญิง เมื่อเข้ารับงานมาแล้ว ข้าก็ต้องทำให้คุ้มค่าจ้าง ส่งท่านให้ถึงจุดหมาย"

"จุดหมายของเราคือที่นี่"

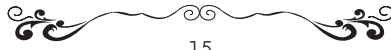
พระองค์รับสั่งอย่างถือดี แล้วทรงหมุนพระวรกายกลับพลางจะเสด็จจากไปหากมือใหญ่ก็เอื้อมคว้าจับข้อพระกรเอาไว้แน่น ดวงเนตรกลมโตที่วัดมาฉายรอยแวววับอย่างกริ้วจัดขึ้นทันควัน

"ปล่อยเราเดี๋ยวนี้ เจ้ากล้าดีอย่างไรมาแตะต้องตัวเรา"

"ให้แตะต้องมากกว่านี้ก็ยังได้ ถ้าข้าคิดจะทำ"

"เอ๊ะ เจ้า!!"

ดวงเนตรคู่งามฉายรอยตื่นตระหนกเมื่อดำริได้ถึงภัยอันอันตราย

ที่เสด็จเข้ามาหาฉันด้วยพระองค์เอง อคิราร์หัวเราะออกมาเบาๆ เมื่อเห็นรอยหวาดหวั่นในเนตรงาม แม่นึกอยากจะแก้มองคนตรงหน้าให้กลัวมากกว่านี้อีกนิด แต่ในที่สุดเขาก็ปล่อยมือออกแต่โดยดี

"อย่าถือดีไปฟ้าหญิงแห่งเนตรา และโปรดจำเอาไว้ด้วยว่าตอนนี้ท่านอยู่ที่นี้...ทะเลทรายธาตวากร ถิ่นของข้า ไม่ใช่เนตราของท่าน"

ริมโอษฐ์บางของคนฟังเม้มแน่นอย่างขัดพระทัย

...อวดดี สามท้าว ไร้มารยาท อยากรู้กันว่าโจรเถื่อนอย่างเจ้าหน้าตาเป็นเช่นไร

ไวเท่าพระดำริ ผ่าคลุมหน้าของอคิราร์ก็ติดพระหัตถ์ของพระองค์กลับมา ดวงหน้าคมสันของชายหนุ่มตาสีสนิมเหล็กปรากฏสู่สายพระเนตรท่ามกลางแสงตะวันยามเที่ยง ริมฝีปากบางเฉียบรับกับดวงตาคมของเขายกนิตหนึ่งราวกับกำลังแยมยิ้ม

"ร้ายไม่ใช่เล่นเลยนี้ ฟ้าหญิงมณัตรีนี้แห่งเนตรา"

"อคิราร์ เพราะเหตุใดท่านจึงพานางมาด้วย"

ศตายุผู้เป็นทั้งเพื่อนและคนสนิทเอ่ยถามอาทิตย์แห่งทะเลทรายอย่างแปลกใจในตอนที่อยู่ด้วยกันเพียงลำพัง

...เรื่องปล้นของนะไม่แปลก แต่คราวนี้ปล้น 'คน' นี้สิ น่าประหลาดนัก ผิดวิสัยของอคิราร์

"สร้อยมรกตงดงามไม่ใช่เล่นนี้ศตายุ"

เขาเอ่ยตอบพลางหยิบฉลองพระคอเส้นงามขึ้นดูอย่างไม่ใส่ใจ ดวงตาสีแปลกฉายรอยรื่นรมย์

"ข้ารู้ว่าไม่ใช่ ท่านอย่าหลอกข้าเลย"

ศตายุขัดเสียงเรียบ เหลือบมองวรกายบอบบางที่บรรทมหลับอย่างอ่อนเพลียได้ร่มเงาไม้ด้วยสายตาครุณคิด อคิราร์หัวเราะออกมาเบาๆ

"ไม่เห็นต้องมีเหตุผลเลยนี้ศตายุ ข้าอยากทำก็ทำ"

"อศิราภ!!"

ชายหนุ่มผู้อ่อนวัยกว่าเพียงหนึ่งปีดูทานอย่างนึกไม่ถึง เพราะตลอดเวลาหลายปีที่ได้อยู่ร่วมกับอาทิตย์แห่งทะเลทรายผู้นี้ เขาไม่เคยเห็นอศิราภทำแบบนี้มาก่อนเลย

"ตกใจอะไรหนักหนาสาหัสตา ข้างก็เป็นคนธรรมดา ไม่ใช่เทพเจ้าที่ชาวบ้านเขากราบไหว้เสียหน่อย"

อศิราภพูดแย้งอย่างอารมณ์ดี สายตาทอดไกลยังปุยมะฆบณฟ้าใส อากาศยังร้อนระอุด้วยดวงอาทิตย์กำลังแผดแสงแรงกล้าอยู่กลางฟ้า ศตายุถอนหายใจออกมาเบาๆ ก่อนจะตัดสินใจไม่คิดหาเหตุผลในการกระทำครั้งนี้ของอศิราภอีก

"แล้วท่านจะพานางไปที่ไหนหรืออศิราภ"

"เนตรา โพซวงค์ หรือที่ใดก็ตามที่นางต้องการไป"

นัยน์ตาสีสนิมเหล็กมีรอยยิ้มที่ทำให้เอาศตายุอดหัวเราะออกมาเบาๆ ไม่ได้

"ข้าอยู่กับท่านมานาน แต่เพิ่งเคยเห็นท่านเป็นแบบนี้ครั้งแรกนะอศิราภ"

คนถูกทักชะงักไปนิด ก่อนหันกลับมาจ้องหน้าคนที่นั่งเคียงข้างนึ่ง แล้วเขาก็ยิ้มออกมาอีกครั้ง และเอ่ยอธิบายให้เพื่อนเข้าใจมากขึ้นกว่าเดิม...นิดหนึ่ง

"เจ้าอย่าเข้าใจผิดไป ข้าไม่ได้เป็นอย่างที่เจ้าคิดหรือศตายุ เพียงแต่...ข้าต้องขอใช้บางสิ่งบางอย่างแก่คนของเนตราที่เท่านั้นเอง"